

De zonde die niet vergeven kan worden

Pastor Kevin Sadler

Alle teksten komen uit de Statenvertaling

Een predikant vertelde het volgende waargebeurde verhaal: “Toen ik begin jaren tachtig predikant was van een kerk in Noord-Alabama, was er een bode in onze kerk genaamd John. Hij was een lieve man die altijd op zijn vaste plek aanwezig was om mensen te begroeten en bulletins uit te delen, maar John was een erg onrustige man. Bij verschillende gelegenheden ontmoette ik hem, en hij begon te huilen toen hij me vertelde dat hij tijdens de Tweede Wereldoorlog iets had gedaan waarvan hij dacht dat het zo slecht was dat hij er zeker van was dat hij de onvergeeflijke zonde had begaan.

“Ik probeerde hem te helpen door hem te vertellen dat God elke zonde kon vergeven, behalve de zonde van ongeloof, maar dat veranderde zijn gedachten niet. John vertelde me nooit wat hij had gedaan, maar hij was ervan overtuigd dat hij nooit naar de hemel zou gaan. Hij ging naar de kerk en diende de Heer trouw. Zijn familie was actief in de kerk en zijn kinderen waren getalenteerde zangers; maar hij werd gekweld door de overtuiging dat hij de onvergeeflijke zonde had begaan en de hemel nooit zou bereiken”.

Die man is niet de enige. Veel mensen hebben dezelfde angst en leven in angst dat ze zo'n zonde zouden kunnen hebben begaan en dat er geen hoop voor hen is om gered te worden. Misschien heb je je afgevraagd of je ergens onderweg de Heilige Geest hebt gelasterd, en het blijft hangen in je denken dat je daar misschien nooit vergeving voor zult krijgen.

Er zijn veel ideeën over wat de onvergeeflijke zonde is. Sommigen denken dat het moord, zelfmoord, overspel of andere vormen van seksuele immoraliteit is. Anderen geloven dat het te maken heeft met het denken of zeggen van vreselijke, godslasterlijke dingen tegen God, dat het zo iets is als God haten of je vuist schudden tegen God en Hem vervloeken.

Wat is de onvergeeflijke zonde? Op die vraag stellen wij: wat zegt de Bijbel? Dat zou altijd onze eerste vraag moeten zijn, omdat Gods Woord onze eerste en laatste autoriteit is in alle zaken van geloof en praktijk. En als we het Woord der waarheid recht snijden, wordt het antwoord op de vraag van de onvergeeflijke zonde duidelijk.

De context

“Matth. 12:31-32: 31 Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den mensen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den mensen niet vergeven worden. 32 En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstende.

Wat vaak de onvergeeflijke zonde wordt genoemd, is gebaseerd op dit gedeelte van de Schrift en de parallelle passages in de andere evangeliën (Markus 3:28-29; Lukas 12:10). Om te begrijpen wat de Heer bedoelde, moeten Zijn woorden worden geïnterpreteerd vanuit zowel hun onmiddellijke context als hun dispensationele context.

In de directe context leren we over een wonder dat Christus verrichtte, wat tegenstand opriep van de Farizeeën die die dag aanwezig waren. In Mattheüs 12:22-24 staat dat een door demonen bezeten man die ‘blind en stom’ was, voor de Heer werd gebracht. Als Zoon van God en Israëls Messias had de Heer

gezag over zowel het bovennatuurlijke als het fysieke rijk. Daarom wierp Hij heel eenvoudig de demon uit en genas de man, zodat hij kon zien en spreken. Dit verbaasde de mensen die het wonder zagen, en zij vroegen zich hardop af: *“Is niet Deze de Zoon van David?”* (Matth. 12:23), waarmee Israëls lang beloofde Messias en Koning wordt bedoeld. Toen Christus' vijanden de menigte dit hoorden zeggen, reageerden zij:

“Matth. 12:24: Maar de Farizeen, dit gehoord hebbende, zeiden: Deze werpt de duivelen niet uit, dan door Beëlzebul, den overste der duivelen.

Dit had een moment van vreugde moeten zijn over de genezing van de man die zojuist van de demon was bevrijd en kon spreken en zien. In plaats daarvan werden de ongelovige Farizeeën woedend. Ze konden het wonder niet ontkennen, dus probeerden ze het weg te redeneren door het kwaadaardig te noemen. Ze wilden zichzelf niet toestaan de mogelijkheid te geloven dat Jezus van Nazareth de Koning was, de Zoon van David, dus schreven ze het wonder toe aan een andere heerser en beweerden dat de Heer het deed door de macht van Beëlzebul, de overste van de duivels, Satan. De Heer sprak op zijn beurt hun ongelof op deze beschuldiging aan en zei tegen hen:

“Matth. 12:26: En indien de satan den satan uitwerpt, zo is hij tegen zichzelf verdeeld; hoe zal dan zijn rijk bestaan?”

Hun beschuldiging dat Christus demonen uitwerpt door de macht van Satan sloeg nergens op, omdat Satan zichzelf tegen zou werken door de controle over iemand in zijn klauwen op te geven en de schade te herstellen die hij de man had aangedaan. De Heer bracht Zijn wijze argument nog een stap verder toen Hij vroeg:

“Matth. 12:29: Of hoe kan iemand in het huis eens sterken inkomen, en zijn vaten ontroven, tenzij dat hij eerst den sterke gebonden hebbe? en alsdan zal hij zijn huis beroven.

In dit vers is de “sterke” Satan. Zijn ‘huis’ is de sfeer waarin hij de macht heeft, namelijk de wereld, omdat Satan ‘de god dezer eeuw’ is (2 Kor. 4:4). “Zijn vaten” zijn zijn demonen en hun kwade werken. Christus is Degene die uit de hemel kwam en de wereld binnenging, het huis van de sterke, en de sterke zelf bond, zijn bezittingen plunderde en een demon uitdreef.

Vlak voor hun ogen had Christus deze man zojuist uit de greep en slavernij van Satan bevrijd. Christus verrichtte dit wonder niet in de macht van Satan. Christus is niet aan hem onderworpen. Daarom is de logische conclusie dat Christus groter en machtiger is dan de sterke, Satan, omdat Christus God is, en Hij demonstreerde dit door één van Satans demonen uit te werpen.

Toen gaf de Heer de strenge waarschuwing voor de onvergeeflijke zonde aan deze Farizeeën, die niet in Hem geloofden en tegen Hem waren:

“Matth. 12:31: Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal den mensen vergeven worden; maar de lastering tegen den Geest zal den mensen niet vergeven worden.

We moeten opmerken tegen wie de Heer spreekt. Ten eerste richt Hij zich specifiek tot de ongelovige religieuze leiders van Israël. Het beschuldigen van Christus van een bondgenootschap met Satan en het uitdrijven van een demon in de macht van Satan was zonde en godslastering van deze religieuze leiders. Godslastering is iets dat tegen God wordt gedaan of gezegd. Door te verklaren dat waar zij Hem zojuist van hadden beschuldigd godslastering was, bevestigde Christus Zijn Godheid, dat Hij de Almachtige God is.

Ten tweede spreekt Christus in de algemene zin van het evangelie tot Israël. Dit wordt een paar hoofdstukken later duidelijk gemaakt, waar de Heer zei: *“Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls”*. (Matt. 15:24). In Romeinen 15:8 schreef Paulus:

“En ik zeg, dat Jezus Christus een dienaar geworden is der besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen;

Christus werd naar Israël gezonden en diende hen. In de Evangelieën zie je dat Hij, tijdens de aardse bediening van de Heer, de waarheid van God predikt en de beloften bevestigt die aan de vaderen zijn gedaan – Abraham, Izak en Jakob – in overeenstemming met de wet, de verbonden van Israël en de profetie.

Dat is belangrijk om in gedachten te houden wanneer je Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes leest en bestudeert, omdat wij Heidenen onder de genade zijn, en niet Israël onder de wet. In de Evangelieën worden beloften van zegen en bestraffing aan Israël gedaan die niet voor ons vandaag de dag onder de genade gelden, zoals godslastering tegen de Heilige Geest en de onvergeeflijke zonde.

Opmerking van de vertaler: Mattheüs – Markus – Lukas en Johannes behoren, tot het sterven van Jezus, tot het Oude Testament. Na het sterven van Jezus begint het Nieuwe Testament. Het bewijs hiervoor vindt u in Hebr. 9:15-17.

De afwijzing van de Vader en de Zoon

Christus leerde ons dat ‘alle soorten zonde en godslastering de mensen vergeven zullen worden’ (Matt. 12:31). Met andere woorden: deze Farizeeën konden nog steeds geloven dat Hij de Zoon van David en Israëls Messias was en dat hun zonde en godslastering vergeven konden worden. ‘Maar’, zo benadrukte Christus”

*“ Matth.12:31b:maar de lastering tegen den Geest **zal** den mensen niet vergeven worden.*

De Heilige Geest was nog niet gegeven, zie Matth. 3:11; Johannes 7:39; 16:7-8,13:

“Matth. 3:11: Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen.

“Joh. 7:39: (En dit zeide Hij van den Geest, Denwelken ontvangen zouden, die in Hem geloven; want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.)

“Joh. 16:7-8 en 13: 7 Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden.8 En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel:.....13 Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen.

De Heilige Geest werd later door Christus gezonden op de Pinksterdag, na Christus’ hemelvaart. Toen Christus de religieuze leiders van Israël waarschuwde voor godslastering tegen de Heilige Geest, was dat omdat de Heilige Geest spoedig zou neerdalen en naar Israël zou komen om hen de laatste kans te geven om zich als natie te bekeren. Het was toen de Geest naar Israël werd gezonden dat godslastering tegen de Heilige Geest de mensen niet zou worden vergeven.

Ter nadruk herhaalde de Heer dat:

“Matth. 12:32: En zo wie enig woord gesproken zal hebben tegen den Zoon des mensen, het zal hem vergeven worden; maar zo wie tegen den Heiligen Geest zal gesproken hebben, het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomstige.”

Deze dubbele waarschuwing van Christus was een waarschuwing van liefde en bezorgdheid. Christus heeft de wereld lief, en hoewel deze religieuze leiders deze slechte beschuldiging hadden geuit en een woord tegen Hem hadden gesproken, vertelde Hij hen dat zij daarvan vergeven konden worden. Maar Hij waarschuwde hen ook, uit liefde, dat er een dag zou komen waarop hun godslastering en het spreken tegen de Heilige Geest niet vergeven zou worden.

De leer van de Heer dat godslastering tegen de Heilige Geest onvergeeflijk was, kwam niet omdat de Heilige Geest groter is dan God de Vader of groter dan God de Zoon, maar omdat God de Heilige Geest later arriveerde dan de Vader en de Zoon. De bediening van de Geest vond later plaats, of na de bediening van de Vader aan Israël, en na de aardse bediening van de Zoon aan Israël.

Gedurende de tijden van het Oude Testament heeft Israël God de Vader verworpen en zich tegen Hem verzet. Zij deden dit door hun ongelof en doordringende afgoderij. Zij vertrouwden en gehoorzaamden de wet van God niet, en we zien dit aan de manier waarop zij de vloek, van ongehoorzaamheid aan Zijn wet, oogstten. Niet alleen dat, maar Israël doodde de profeten die de Vader naar hen stuurde om hen weer tot Hem terug te brengen. Israël verwierp ook de Vader toen zij verlangden dat een koning over hen zou regeren, net als in alle andere naties. In 1 Samuël 8:7 lezen we:

“Doch de HEERE zeide tot Samuel: Hoor naar de stem des volks in alles, wat zij tot u zeggen zullen; want zij hebben u niet verworpen, maar zij hebben Mij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zal zijn.”

Toch stuurde God de Vader Zijn Zoon, in liefde en barmhartigheid, naar Israël. In de Evangelien leren we hoe de Zoon werkte, wonderen verrichtte en Israël leerde dat zij Hem als haar Messias kon ontvangen en op het evangelie van het koninkrijk kon vertrouwen en gered zou worden van haar zonden. Wanneer we echter dit verslag in Mattheüs 12 beschouwen, zien we dat de religieuze leiders God de Zoon en wie Hij was verwierpen, en Hem zelfs beschuldigden van het verrichten van wonderen in de macht van Satan. En de afwijzing van Christus door de leiders leidde ertoe dat Hij werd gekruisigd. De Heer zei tegen zijn discipelen:

“Lukas 9:22: De Zoon des mensen moet veel lijden, en verworpen worden van de ouderlingen, en overpriesters, en Schriftgeleerden, en gedood en ten derden dage opgewekt worden.”

Niettemin bad de Heer aan het kruis met verbazingwekkende barmhartigheid:

“Lukas 23:34: Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.”

Hun zonde en godslastering tegen Christus werd door de Vader vergeven in antwoord op het gebed van de Zoon. De reden is dat de kruisiging van Gods Zoon een zonde uit onwetendheid was.

Een aanmatigende zonde

De Heer bad dat Zijn Vader Israël de kruisiging van Zijn Zoon zou vergeven, omdat: *‘zij weten niet, wat zij doen’*. Later zei Petrus tegen Israël:

“Hand. 3:17: En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten.

Onder de wet waren er offers voor zonden uit onwetendheid, en God trof een voorziening voor vergeving ervan. Voor opzettelijke zonden uit aanmatiging was er echter geen voorziening voor vergeving.

“Num. 15:30-31: 30 Maar de ziel, die iets gedaan zal hebben met opgeheven hand, hetzij van inboorlingen of van vreemdelingen, die smaadt den HEERE; en diezelve ziel zal uitgeroeid worden uit het midden van haar volk;31 Want zij heeft het woord des HEEREN veracht en Zijn gebod vernietigd; diezelve ziel zal ganselijk uitgeroeid worden; haar ongerechtigheid is op haar.

“Met opgeheven hand” betekent “overmoedig”. Aanmatigend zondigen is een stoutmoedige, uitdagende daad van overtreding tegen het bewijsmateriaal en ondanks het goddelijke gezag. Dit soort gedrag in Israël respecteerde God niet, omdat het Zijn geboden als onnodig en onredelijk beschouwde en alsof Zijn oordeel niet gevreesd hoefde te worden of als gezaghebbend beschouwd moest worden. Onder de wet werd die persoon veroordeeld om van Israël afgesneden te worden en de volledige verantwoordelijkheid voor de ongerechtigheid te dragen, om nooit vergeven te worden.

Dit beschrijft Israëls zonde nadat de Heilige Geest naar haar gezonden was. Zij zondigden met hoge hand. Het was een daad van overtreding tegen het overtuigende bewijsmateriaal. De Heilige Geest getuigde van Christus' opstanding en identiteit als Israëls Messias, en Hij deed dit met onmiskenbaar bewijs en kracht. Verder bracht de Geest, door de onderwijzende bediening van de Heilige Geest door de apostelen, het Woord van de Heer naar Israël en verheerlijkte Gods Zoon. God liet Israël niet in haar onwetendheid voortbestaan. Hij liet Petrus hen, door de Geest, confronteren met de waarheid:

“Hand. 3:14-15: 14 Maar gij hebt den Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden;15 En den Vorst des levens hebt gij gedood, Welken God opgewekt heeft uit de doden; waarvan wij getuigen zijn.

Israël was dus niet langer onwetend over wat zij hadden gedaan door hun Messias te kruisigen. Als reactie op de bediening van de Heilige Geest verachtten velen in het land het Woord van de Heer. Door de bediening en boodschap van de Geest te verwerpen, hebben degenen in Israël willens en wetens tegen de Geest gezondigd en gelasterd. En hiervoor was er geen vergeving.

Afwijzing van de Heilige Geest

In het Oude Testament verwierp Israël God de Vader. In de evangelierverslagen verwierpen zij God de Zoon. In het begin van Handelingen verwierp Israël God de Heilige Geest. Door in doelbewuste rebellie de Geest te lasteren, voltooiden zij hun volledige afwijzing van de Godheid. De Heilige Geest was hun laatste kans om zich te bekeren, te geloven en gered te worden. Daarom was het lasteren van de derde Persoon van de Drie-eenheid onvergeeflijk.

De Heilige Geest kwam met Pinksteren, zie Handelingen 2:1-4, en werkte vervolgens krachtig in Israël met tekenen en wonderen. Deze tekenen en wonderen, gedaan in de naam van Jezus Christus, confronteerden Israël en zijn leiders met overweldigend bewijs van Christus' opstanding en Messiaschap, zie Handelingen 3:6-21:

“Hand. 2:1-4: 1 En als de dag van het Pinkster feest vervuld werd, waren zij allen eendrachtelijk bijeen.2 En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind, en vulde het gehele huis, waar zij zaten.3 En van hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en

het zat op een iegelijk van hen.⁴ En zij werden allen vervuld met den Heiligen Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.

“Hand. 3:6-21: 6 En Petrus zeide: Zilver en goud heb ik niet, maar hetgeen ik heb, dat geve ik u; in den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, sta op en wandel! 7 En hem grijpende bij de rechterhand richtte hij hem op, en terstond werden zijn voeten en enkelen vast.⁸ En hij, opspringende, stond en wandelde, en ging met hen in den tempel, wandelende en springende, en lovende God.⁹ En al het volk zag hem wandelen en God loven.¹⁰ En zij kenden hem, dat hij die was, die om een aalmoes gezeten had aan de Schone poort des tempels; en zij werden vervuld met verbaasdheid en ontzetting over hetgeen hem geschied was.¹¹ En als de kreupele, die gezond gemaakt was, aan Petrus en Johannes vasthield, liep al het volk gezamenlijk tot hen in het voorhof, hetwelk Salomo's voorhof genaamd wordt, verbaasd zijnde.¹² En Petrus, dat ziende, antwoordde tot het volk: Gij Israelietische mannen, wat verwondert gij u over dit, of wat ziet gij zo sterk op ons, alsof wij door onze eigen kracht of godzaligheid dezen hadden doen wandelen?¹³ De God Abrahams, en Izsaks, en Jakobs, de God onzer vaderen, heeft Zijn Kind Jezus verheerlijkt, Welken gij overgeleverd hebt, en hebt Hem verloochend, voor het aangezicht van Pilatus, als hij oordeelde, dat men Hem zoude loslaten.¹⁴ Maar gij hebt den Heilige en Rechtvaardige verloochend, en hebt begeerd, dat u een man, die een doodslager was, zou geschonken worden;¹⁵ En den Vorst des levens hebt gij gedood, Welken God opgewekt heeft uit de doden; waarvan wij getuigen zijn.¹⁶ En door het geloof in Zijn Naam heeft Zijn Naam dezen gesterkt, dien gij ziet en kent; en het geloof, dat door Hem is, heeft hem deze volmaakte gezondheid gegeven, in uw aller tegenwoordigheid.¹⁷ En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uw oversten.¹⁸ Maar God heeft alzo vervuld, hetgeen Hij door den mond van al Zijn profeten te voren verkondigd had, dat de Christus lijden zou.¹⁹ Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren,²⁰ En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is;²¹ Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.

Israëls voortdurende afwijzing van Christus was onvergeeflijk in het licht van de bediening van de Geest. In plaats van gehoor te geven aan de smeekbeden van de met de Geest vervulde apostelen, negeerden de religieuze leiders hen en begonnen een vervolging tegen hen, waarbij ze werden bedreigd, zie Handelingen 4:17-21, gevangengezet, zie Handelingen 5:17-18, en geslagen, zie Handelingen 5:40-42:

“Hand. 4:17-21: 17 Maar opdat het niet meer en meer onder het volk verspreid worde, laat ons hen scherpelijk dreigen, dat zij niet meer tot enig mens in dezen Naam spreken.¹⁸ En als zij hen geroepen hadden, zeiden zij hun aan, dat zij ganselijk niet zouden spreken, noch leren, in den Naam van Jezus.¹⁹ Maar Petrus en Johannes, antwoordende, zeiden tot hen: Oordeelt gij, of het recht is voor God, ulieden meer te horen dan God.²⁰ Want wij kunnen niet laten te spreken, hetgeen wij gezien en gehoord hebben.²¹ Maar zij dreigden hen nog meer, en lieten ze gaan, niets vindende, hoe zij hen straffen zouden, om des volks wil; want zij verheerlijkten allen God over hetgeen er geschied was.

“Hand. 5:17-18: 17 En de hogepriester stond op, en allen, die met hem waren (welke was de sekte der Sadduceeën), en werden vervuld met nijdigheid;¹⁸ En sloegen hun handen aan de apostelen, en zetten hen in de gemene gevangenis.

“Hand. 5:40-42: 40 En zij gaven hem gehoor; en als zij de apostelen tot zich geroepen hadden, geselden zij dezelve, en geboden hun, dat zij niet zouden spreken in den Naam van Jezus; en lieten hen gaan.⁴¹ Zij dan gingen heen van het aangezicht des raads, verblijd zijnde, dat zij waren waardig geacht geweest, om Zijns Naams wil smaadheid te lijden.⁴² En zij hielden niet op, allen dag, in den tempel en bij de huizen, te leren, en Jezus Christus te verkondigen.

Israëls afwijzing van de Heilige Geest bereikte zijn hoogtepunt in Handelingen 7, toen Stefanus geconfronteerd werd met hun zonde en ongeloof. Stefanus was 'een man vol des geloofs en des Heiligen Geestes', Handelingen 6:5. Hij stond voor het Sanhedrin, het regerende religieuze lichaam van Israël, en daagde hen uit over hun opzettelijke afwijzing van Christus, hun weigering om hun hart te openen en hun schuld aan het weerstaan van de Heilige Geest:

“Hand. 7:51-52: 51 Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij. 52 Wien van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd? En zij hebben gedood degenen, die te voren verkondigd hebben de komst des Rechtvaardigen, van Welken gijlieden nu verraders en moordenaars geworden zijt.

In woede renden deze mannen Stefanus tegemoet, grepen hem vast, sleepten hem buiten de stadspoorten en stenigden hem dood. Deze religieuze leiders begingen precies de onvergeeflijke zonde waarvoor Christus hen waarschuwde. De leiders van Israël hadden overweldigend bewijs gekregen dat Jezus Christus leefde en zowel Heer als Christus was.

De religieuze leiders lasterden de Geest door hun afwijzing van Zijn wonderbaarlijke, krachtige bediening door Israël op Christus te wijzen, door hun weigering om het getuigenis van de Heilige Geest te aanvaarden over wie Jezus Christus was, en door hun moord op Stefanus. Door Stefanus met goddeloze handen te stenigen, op die tijd en plaats, op dat moment in de geschiedenis, overschreden de religieuze leiders van Israël een grens die ze nooit meer zouden kunnen ontwijken. Ze bezegelden hun lot. Hun zonde was onvergeeflijk omdat deze een beslissende, nationale afwijzing was van Jezus Christus als de Messias van Israël, ondanks het getuigenis van Vader, Zoon en Heilige Geest.

Terwijl Stefanus werd gestenigd, bad hij een gebed dat leek op dat van zijn Heiland:

“Hand. 7:60: En vallende op de knieën, riep hij met grote stem: Heere, reken hun deze zonde niet toe! En als hij dat gezegd had, ontsliep hij.

Dit gebed om vergeving van de natie werd echter niet verhoord door de Vader, omdat het geen zonde uit onwetendheid was. Het was een opzettelijke, aanmatigende zonde. Ze wisten wat ze deden. Op dit punt had Israël, als natie, God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest afgewezen.

God behandelde Zijn uitverkoren volk als natie. Toen de meerderheid van Israël gehoorzaamde, zegende God hen, inclusief de ongehoorzamen onder hen. Toen de meerderheid ongehoorzaam was, strafte God hen, inclusief de trouwe gelovigen in hun midden. En dus viel Israël op dit punt. Volgens de profetische tijdlijn was het tijd om Israël en de wereld van ongeloof te zuiveren door de gebeurtenissen van Daniëls 70e week, oftewel de zevenjarige verdrukking. Maar in plaats van Zijn toorn uit te storten, luidde God een voorheen verborgen bedeling van de genade in, waarin genade regeert en waarin genade groter is dan al onze zonden.

Genade heerst vandaag

“Rom. 5:20-21: 20 Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest; 21 Opdat, gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood, alzo ook de genade zou heersen door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere.

Romeinen 5:20-21 is de oplossing voor de angst die de onvergeeflijke zonde voor velen heeft veroorzaakt. De “zonde was overvloedig” toen Christus werd gekruisigd en na Zijn opstanding demonstreerde de bediening van de Geest op krachtige wijze dat Christus uit de dood was opgestaan

en Israëls Messias was – en toch bleven Christus’ vijanden en Israëls leiders moedwillig vasthouden aan wat zij hadden gedaan en stenigden zij Stefanus. In plaats van dat de steniging van Stefanus resulteerde in de zevenjarige Verdrukking, schortte God tijdelijk Zijn programma met Israël op, en “de genade werd veel overvloediger” toen God zich tot de naties wendde en de bedeling van de genade van God inluidde.

We leven nu onder een ander programma, anders dan het programma dat werd opgeschort vanwege de onvergeeflijke zonde. De onvergeeflijke zonde kan niet onder genade worden begaan. Die waarschuwing van Christus was voor Israël en haar religieuze leiders. De dispensationele context ervan was die van Israëls profetische programma en de komst van de Heilige Geest naar Israël. Het had te maken met Israëls afwijzing van Christus en de bediening van de Heilige Geest aan Israël. De onvergeeflijke zonde is vandaag de dag niet meer op ons van toepassing, noch op wie dan ook sinds de steniging van Stefanus. God heeft het vandaag onmogelijk gemaakt om deze zonde te begaan, omdat Zijn programma veranderde van Israël naar het Lichaam van Christus. Als we Gods Woord dus “recht snijden”, zie 2 Tim. 2:15, hoeft de onvergeeflijke zonde geen angst in ons hart te zaaien.

“2 Tim. 2:15: Benaarstig u, om uzelf Gode beproefd voor te stellen, een arbeider, die niet beschaamd wordt, die het Woord der waarheid recht snijdt. (Statenvertaling).

Opmerking van de vertaler: Met het “recht snijden” wordt bedoeld het op de juiste manier verdelen van de Bijbel zodat we weten wat wel en wat niet rechtstreeks aan ons, als leden van het lichaam van Christus, is geschreven.

Miles Coverdale, 1535, schreef het volgende:

Zodra de Bijbel terzijde werd geschoven en niet meer in praktijk werd gebracht, begon een ieder vanuit zijn eigen gedachten op te schrijven wat er in zijn hoofd opkwam en hetgeen dat goed leek in zijn eigen ogen en zo groeide de duisternis door de tradities van mensen. En dat is de oorzaak dat we zoveel schrijvers hebben gehad, die zelden melding maakten van hetgeen de Bijbel werkelijk bedoelde; en hoewel ze dat soms wel beweerden, werd het toch zo ver buiten de werkelijke betekenis gedaan en zo ver van het doel af, dat iemand heel goed kan waarnemen, dat ze het origineel (de Bijbel) nooit hadden gezien.

Nu zal ik u aansporen (wie u ook bent die de Schrift leest): als u daarin iets vindt dat u niet begrijpt, of dat in uw ogen weerzinwekkend lijkt, geef er dan geen roekeloos of overhaast oordeel over maar schrijf het toe aan uw eigen onwetendheid, niet aan de Schrift, of denkt dat je het niet begrijpt, of dat het een andere betekenis heeft, of dat het door de vertalers over het hoofd is gezien, of een drukfout is:

Dan zal het u enorm helpen om de Schrift te begrijpen, als u niet alleen opmerkt wat er wordt gezegd of geschreven, maar ook van wie en tot wie, met welke woorden, op welk tijdstip, waar, met welke bedoeling, onder welke omstandigheid, rekening houdend met wat eraan vooraf gaat, en wat er daarna komt.

Einde citaat

Door het Woord op de juiste manier recht te snijden, begrijpen we dat we vandaag de dag onder de genade staan.

Rom. 6:14: Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade.

En onder genade regeert genade oppermachtig. Genade triomfeert over al onze zonden. Toen Paulus schreef dat “de genade veel overvloediger werd”, betekent dit dat de genade hyperovervloedig, superovervloedig, onmetelijk overvloedig is. Met andere woorden, we hebben het hier niet over normale, regelmatige, alledaagse genade. Dit is genade die de wereld nog nooit eerder heeft gezien, omdat we ons in de bedeling van genade bevinden waarin genade heerst.

Genade is overvloedig aanwezig boven elk SOORT zonde dat iemand vandaag de dag begaat. Wat voor zonde het ook is, het maakt geen verschil; genade is er overvloedig over en het kan vergeven worden. Moord, zelfmoord, godslastering, het haten van God, overspel, dronkenschap, enz. – alle zonden worden vergeven in Christus wanneer men op Christus als persoonlijke Verlosser vertrouwt.

Genade is overvloediger dan elke hoeveelheid zonde die iemand begaat. Je kunt niet teveel zondigen om gered te worden door de genade van God. Niemand is buiten het bereik van Gods genade. Iedereen kan gered worden uit genade, door geloof in Christus.

Gods overvloedige genade geeft degenen die geloven vrijelijk *“het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere”*, Rom. 5:21. Over de waarschuwing voor de onvergeeflijke zonde hoeven we ons op geen enkele manier zorgen te maken of te twijfelen, omdat Gods Woord aan het Lichaam van Christus ons vandaag de dag vertelt:

“Ef. 1:7: In Welken (Christus) wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade,

“Kol. 2:13: En Hij heeft u, als gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende;

We zijn vergeven van al onze zonden, uit het verleden, het heden en de toekomst, op het moment dat we erop vertrouwen dat Christus voor onze zonden stierf en weer opstond, zie 1 Kor. 15:2-3. Het kostbare bloed van Christus wast al onze zonden weg op het moment dat we geloven. Voor alle duidelijkheid: van degenen die niet geloven, worden hun zonden niet vergeven; uiteindelijk zullen ze in hun zonden sterven en veroordeeld worden tot eeuwige, bewuste kwelling in de hel.

“1 Kor. 15:3-4: 3 Want ik (Paulus) heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; 4 En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;

Niemand hoeft vandaag de dag bang te zijn de onvergeeflijke zonde te begaan waarvoor de Heer tijdens Zijn aardse bediening waarschuwde, en wel om drie redenen:

--ten eerste was de onvergeeflijke zonde een waarschuwing aan Israël en haar leiders;

--ten tweede is Gods programma veranderd;

--Ten derde is er vandaag de dag geen zonde die niet vergeven kan worden door Gods overvloedige genade door het geloof in Christus Jezus, en er is geen zonde die er ooit toe zou kunnen leiden dat God onze verlossing wegneemt.

Vertaler: l.h.meyer@ziggo.nl Website: www.bedelingdergenade.nl